

רבי יהודה הנשיא 22 מודיעין עלית | 052-7132283 | BBR852741@gmail.com

העלון בתפוצה ארצית: בתי כנסת ברסלב ברחבי הארץ.

דבר המערכת

שמרה נפשי כי חסיד אני

היהודי המאמין ביותר ומטשטשים ממנו את הניסים הגלויים. זוהי חובתנו כמאמינים בני מאמינים, אשר זכינו ושם רבנו נקרא עלינו, להתחזק כל יום בתפילה פרטית, ברגע ההתבודדות להסתכל לבורא עולם "בעיניים" לספר לו מה תחושתנו פחדנו ודאגותינו נוכח כל החדשות, להודות לו על הניסים המקיפים אותנו, ולהיות איתו בשעה קרובה עם מלך העולם שהינו אבינו מלכנו ולספר לו ורק לו על כל הקורה עימנו בליבנו, מבלי להכניס ללב את כל המידע והזבל המושמע, אשר אוטם את הלב, ומרחיק את השיחה האמיתית שלנו מולו.

טורי חשיבה בטחונות, ניתוחי מצב, דרשותיהם של בכירים בצבא, ים של מידע, ועוד עשרות אמצעים במ נגנב הקשר הקרוב של כלל הציבור, כולל הקרוב ביותר ללגיון אשר נכנס בהיכלו של מלך יום יום בתפילה רביעית, וכל אלו מונעים את השיח, את ההויה האמיתית על כל רגע של נס, את החשיפה בפני בורא עולם על רגעים של פחד.

שמרה נפשי בורא עולם כי חסיד אני, הושע עבדך אתה אלוקי הבוטח אליך, מבלי נצנוץ של תחושת ביטחון בכל גורם אחר בקוסמוס כולו.

האירוע עוצר נשימה בכניסת חג מתן תורה בגבעת זאב, באשר הגיעו אלפי יהודים לשמחת קבלת התורה מתוך התחדשות בבנין חדש, כאשר החג הפך לתשעה באב באי וודאות לשלום היקרים, לדם ודמעות בקרב הפצועים וההרוגים, והותיר את כלל שכבות האוכלוסיה המומים ומזועזעים, בתחושה משותפת שאכן אנו בדור של משיח, אשר יום רודף יום, ואירועים מחרידים אשר לא ידעום אבותינו מתרחשים חדשים לבקרים.

בד בבד עם האזעקות מטילות האימה מצפון ועד דרום, ההתפרעויות בערים קילומטר מריכוזים חרדיים, אשר הופכים את החיים השלווים ותחושת הרוגע המדומה, להרגשה שאם השם לא ישמור עיר שוא שקד שומר.

אל לנו לשכוח את ציווי הנביא ירמיהו (י"ה, ה):
 כה אמר ה' ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרועו ומן ה' יסור ליבו. בשעה זו ירא השמים ישים אל ליבו שלא להיסחף אחר האוירה הכללית וגלי הפרשנויות המסיחות את הדעת מן המבט התורתי של האמונה הטהורה, חשיפה לנעיים וכמויות של מידע אשר מסבירים את התהליכים הטבעיים שלה במקום להתבונן בעומק הניסים, ומילים הפרשנים חודרים גם בנפש

כשילד ערבי ניגש ונתן סטירה לילד יהודי. הי, הלו, כאן לא וינה 1938, כאן חיפה 2021! אחת סיפרה ראיתי הסרטה משם, זה מזכיר ר"ל את חברון בתרפ"ט, ומישהי אחרת ענתה לה - כן, אבל אז המשטרה היתה בריטית!!!

המצב (כרגע) הוא תעתוע מוזר בין עולם רגיל לגמרי, על כל צרכיו ומצרכיו והציפורים המצייצות לי בחלון שיר של יום שישי, לבין תחושת מועקה מאיימת. אם מקשיבים לה, כלומר למועקה, עד הסוף, מגלים שהיא מרגישה סדקים. סדקים נוצרים במציאות ומתפשטים בה. ביום אחד - ואולי גם ברגע אחד - הכל יכול להתפרק לגמרי. כל העולם הרגיל יכול להיעצר ולהיפסק. סך הכל אני גרה בגבעת שאול, דיר יאסין לשעבר, ובכלל מה המרחק בין נווה יעקב, רמת שלמה, גבעת זאב ומרכז ירושלים, מכל השכונות הערביות שסביבן.

מחשבות עטלפיות חולפות בי - האם התריסים במרפסת, כשהם מורדים, יציבים מספיק? האם הם יפרצו לדירות סגורות או רק ישתוללו ברחובות? - ונעלמות כמעט לפני שתופסת אותן המצלמה.

והבוקר, מבטיחה, תוך כדי תפילת שחרית, חשבתי לי פתאום שהסכין השחור היוקטוריוקס החדש, זה עם השפיץ בקצה, הוא כנראה החד ביותר מכל מה שיש לנו בבית, ולשבריר של

מערבולת קשה של רגשות ופחדים. תחושה מוזרה, לא מציאותית. יש כאלה שמתמודדים עם המציאות עצמה. טילים, אזעקות, ממ"דים, חדרי מדרגות, יירוטים, בומים, הדף - ורק שלא תהיינה חלילה פגיעות קשות השם ישמור.

יש אותי, יושבת כאן בירושלים, בלי שום אזעקה מאז האחת של יום שני אחר צהריים, שגם היא לא באמת הבהילה אותי. הייתי באמצע לקנות נעליים לשבת ולחג השבועות. בחנות שבה הייתי לא שמעו כלום. בחוץ אנשים רצו הלך ושוב. התחלתי לחפש את הילדים בפלפון - מצאתי אותם, נתתי הוראות לחזור הביתה, קניתי מהר וחזרתי גם אני. זה היה זמן קצר ומוזר, הרגשנו בסרט, היה קצת מתח באוויר, אבל הגענו הביתה והכל עבר.

ומאז אני יושבת כאן בירושלים, לא שומעת לא רואה לא מרגישה - ובמרחק כל כך קטן ממני, בטלז סטון ובקרית ספר בסך הכל, הטילים והיירוטים ממש נראים לעין, ובעוטף עזה, באשדוד ובגוש דן, הם ממש נופלים.

הניתוק המוזר הזה הוא בעצמו מבלבל מבפנים. חלק מתמודדים עם הדבר, וחלק מתמודדים עם המחשבות על הדבר.

ואז באים עוד דיווחים. באים דיבורים על המון ערבי מוסת ומתפרע. כלה של חברה שלי הייתה בגינה עם הילדים,

אבל מה יהיה עד אז? מה נעבור? נצליח?
עד כמה מפחיד זה יהיה? זה יהיה נורא
מאוד?

העולם יגיע לרגעי אימה קיצוניים? נרגיש
שאנחנו לא יכולים, מתפרקים, מתים, ואז
פתאום יהיה מפנה לטובה??

אני קולטת את עצמי מהצד, לכודה
בתוך צינוק אימים ונתונה בסבל נפשי
לא יתואר (בגלל כל אירועי הימים
ופחדי הישמעאלים) וכשמגניבים לי
מסר שבאים להציל אותי (והסידור
עם האמונה הקדושה הרי מעבירים לי
את המסר הזה כל יום ויום מחדש) אני
מתחלחלת עוד יותר.

מי טבע בנו את הפחד, שההצלה תהיה
קשה מדי?

מי גרם לנו להתכווץ מהמפנה המיוחל,
המקווה, הנכסף מדורי דורות?

ומי גורם לנו לפחד מערבים, מטבח,
ממלחמה, מקרבנות?

אז יש את ההיסטוריה שטבועה לנו בדם.
אי אפשר לדון אותנו. תיאורי הדריכה
והרמיסה של מירון הזכירו מאוד את
ערימות הנאבקים לאוויר בתאי הגזים
באושויץ, הבלגן בלוד מזכיר פרעות שאכן
התרחשו לעשרות ולמאות. יש לנו בגנים
מטען קשה של רדיפות, דם שותת ושכול
ואובדן, ויש לנו בנפש מפחידן אלוף שכל
רצונו לטאטא את כולנו בערימה אחת
לארץ התקפי החרדה ולראות אותנו
צוללים בה ומאבדים שפיות.

ויש בנו גם את הקולות המאוימים,
האזרחים הוותיקים - ומה יקרה אם
פתאום אצלך? הוא, או היא.. או הם..?

רגע ראיתי אותי חוטפת אותו ודוקרת -
אני אצליח? - מישהו שמאיים על חיינו.
השבריר חלף, הסכין בעזרת השם ישמש
אותי לסלטי השבת, אבל נותרה התהייה
מה קורה בשעת אמת והאמנם מצליחים
לעשות דברים לא אפשריים אם חייבים.

ונותרה גם התהייה העולה מן הסדקים
מה קורה למען השם, איפה אנחנו בעולם.
ואם להיות גלויה ממש, אם להעז לתמלל
את הבפנים עד הסוף, כשבאים דיבורים
על משיח, הם כמעט מפחידים אותי עוד
יותר.

כלומר לא "עוד יותר" בהשוואה. הם
לא מאותו הסוג, אבל גם הם שייכים
למחלקה. למחלקת הכיווץ המבוהלת,
המשתתקת, הנתקעת, הנעתקת נשימה.

מישהי סיפרה אתמול - אני לא יודעת
אם זה אמיתי או שמועה, לא ידעתי איך
לברר - שמישהו חלם את אחד הנספים
במירון. החולם שאל את הנפטר מה
איתם, והנפטר אמר שלהם טוב מאוד
במקומם שלמעלה, והחולם אמר אבל
לנו כאן קשה מאוד, כואב ועצוב, והנפטר
אמר - מ"ה בגימטריה זה גאולה. משיח
ממש מגיע.. זה קרה בגלל זה.. (ויש
אומרים שהוא אמר תוך חודש. אבל
לנקוב במספרים ממש לא כדאי).

ובכן כששמעתי את זה שוב נחבט בי
הלב, חבטה חזקה, מורגשת, עמוקה.
משיח? אבאלה! זה מהאגדות?

זה מהתפילות והדיבורים? זה מהאלפיים
שנה?

הוא יבוא?? כלומר אלינו? כלומר בקרוב,
בימים הקרובים נגיד, באמת???

ופתאום באת לגאול. אני נזכרת בצדיקים שהבטיחו לעלות למעלה ולשלוח את המשיח אלינו מיד אבל הם לא שלחו מיד, כי הם ראו משם עד כמה הכל לטובה. בהנהגה נכונה ומושגחת, בחסד וברחמים. כן, עם כל האהבה שלהם אלינו וההבנה שלהם לנפשנו - הם ראו שככה הכי טוב - והסכימו להמתנה.

אבל הפחד, ריבונו של עולם, מה יהיה עליו. מה יהיה עלינו אתו.

ריבונו של עולם באות לי המילים מתהילים, רפאה נפשי כי חטאתי לך.

חטאתי לך כפשוטו, מכל הגלגולים הקודמים יצא שכשנולדתי לכאן כבר הייתי מאוד חסרת ביטחון עצמי רוחני. מכל הקלקולים של אלפי שנים, נולדתי חלשה כל כך, שמשיעור יהדות אחד לחברו, מעשרת ימי תשובה ליום כיפור ולתשעה באב הלכתי והשתכנעתי שאני לא. לי אין סיכוי. או ואבוי ואוי כמה לא טובה אני, כמה רעה וכמה לא בסדר. לא בסדר זה הציון של כולנו בתפיסה הרוחנית הנפשית. אין אחד שהוא טוב מאוד, גם לא כמעט ולא פחות ואפילו לא טוב. יש רק בלתי מספיקים. לא בסדרים. כולנו, כל החרדים שלך, ממש כאיש אחד בלב חרד אחד, בטוחים שאנחנו לא בסדר. (אולי רק ל"ו צדיקים יש הגדרה פנימית אחרת).

וכשאדם מרגיש לא בסדר, האם זאת

אני לא יודעת איך אצל אחרים, אבל אצלי בנפש הפחד העיקרי הוא לא למות, אלא להתמודד עם מוות קרוב. אולי כי אנחנו מבינים שכשיוצאים מהעולם הכללים משתנים. אולי אנחנו אפילו מבינים בתת מודע שכשיוצאים מכאן נעלמים הרגשות האינטימיים. אבל כשנשארים.. כשנשארים הם נשארים.. ולכן הפחד להתמודד מכאן גדול יותר - על כל פנים הוא מאיים יותר ושחור יותר - מהפחד ללכת.

ויש גם את היעדר התחושה האישית הקרובה - ממש ובמוחש - לבורא. אני מאמינה בו, אבל האמונה שלי קצת גדולה מדי ורחוקה מדי. פרושה מעלי כמו מטריה או כמו כדור פורח, קשורה אלי בחבלים - ואשריי עד בלי די, תחשבו על אלה שגם את זה אין להם! - אבל לא עוטפת ומגינה אותי כמו שחפ"ץ.

שום דבר לא עוטף ומגן עלי כמו שחפ"ץ. אני יושבת בהתבודדות ורועדת מפחד. ריבונו של עולם, ריבונו של עולם.. ופתאום באות המילים הגואלות - ריבונו של עולם, עיקר הסבל שלי הוא הפחד. ואני פוחדת מעוד יותר פחד!!!

באמת אין לי מתח ממשיה. מה פתאום. שיבוא שיבוא שיבוא היום!!!! (יש עוד כמה שעות עד שבת, אפשר להספיק). ובאמת אני יודעת שהכל ממך, לטובה, לתכלית, בהשגחה פרטית ולפי התוכנית. אני נזכרת במצריים. היה כל כך קשה,

שאלה למה הוא פוחד?

מאז שאני ילדה אני יודעת שחכי חכי, העונש עוד יגיע..

יש לי חברה שכל כך סובלת כאם, כי כשהייתה נערה, והיה לה קשה בסמינר עם המורות ולאימא שלה היה צער ממנה, אמרה לה האימא המון פעמים - חכי חכי, הילדים שלך יחזירו לך..

אז כעת היא מחכה בבהלה הולכת וגוברת לרגע הזה, שהילדים שלה יחזירו לה. וכל ההשקעה שלה בהם, והתפילות, והעובדות!! שהם טובים ואוהבים ומחונכים לא עוזרת. כי כעת אולי בסדר, אבל חכי חכי מה הולך להיות.

אבא'לה, אבא שלנו. כולנו נשאים של המחלה הממאירה הזאת, מחלת חכי חכי.

כולנו בטוחים במיליון אחוז בקרוקודיל המבהיל שמעבר לפינה.

ואז באים הסדקים המלחיצים האלה, וההתנהגות התמוהה של 'זרועות הביטחון' - שם למעלה המושג הזה בטח מצחיק אתכם מאוד, כאן למטה הוא לנו עושה לבכות - והאימא של מה הולך להיות עכשיו, ומתחברת לחכי חכי.

חכי חכי לא לטוב, לגאולה, לשמחה, להצלה, ל'פרוק ית עמך מגוי גלותא', ו'לירושלים עירך ברחמים תשוב', אלא חכי חכי איזה פחד הולך להיות, איזה צרחות, איזה זוועות. חס ושלום.

*

תשמור עלינו אבא, אני ממלמלת בשיניים נוקשות.

הוא שומר, אני אומרת לעצמי במלאת יום רביעי להפגזות מסיביות שיכולות היו חס ושלום להחריב ולפגוע ולזרוע מוות לאלפים והן לא. הוא שומר.

אז תשמור עלי מהפחד!!!

בום. החומות שלי קורסות והמסכה שלי מתרסקת. פתאום אני בוכה את נפשי ואת חיי. אני לא מדברת אתך על המציאות אבא, אני מדברת על הפחד. אני לא מצליחה 'לחיות את ההווה', אני לא יודעת אפילו איך לעשות את זה נכון. ההווה הוא יום שישי מתוק מדבש והכנות לשבת ולחג קדוש, אבל הוא גם זירת התגוששות של מפלצות ישמעאליות שקורעות אותי לגזרים בנפש פנימה.

רפאה נפשי כי חטאתי לך. אם לא הייתי נאחזת בטבע, בכסף, ברופאים, בחיילים, בשוטרים, בבית שלי, בסדר היום הרגיל, בארונות, בתוכניות, בזרועות הביטחון (פחח!!) אולי לא הייתי נבהלת כל כך. אבל זה כבר קרה. חטאתי לך. אחזתי בהם. אנחנו אחרי. כולנו. אחרי ההיתלות הקשה והעמוקה הזאת בכל מערכות החומר. נשענים עשרות שנים על בשר ודם.

כולנו רועדים ומבוהלים מהמחשבה שפתאום תקלף אותנו - והנה התשובה

כשם שאין ילד שחושב שההורה מפחית בערכו, כיוון שנראה טוב פחות, נמוך וכיו"ב, כל אחד עולמו, מתנתו, כשרונותיו ותוצאותיו. כל הנתונים האלו הינם מתנות אלוקים, ואין קשר למאמציו של הילד מראהו החיצוני, גם בנושא הכישורים, אמנם קיימת השלכה על מאמץ והשקעה, אך כשרונות מתנות אלוקים הם, ואין להתגאות בהם.

השבח האמיתי זה על מאמץ והשקעה! גם בנושא הפידבק שבח ופירגון לילדים, יש להבדיל בין שתי סוגי שבחים: שבחים שיוצרים תלות באישור של האחרים:

- את מכינה שיעורי בית? ילדה מצטיינת
 - את תלמידה מסורה מאד!
 - מבחן מושלם! אני כל כך שמחה בזה
- כל אלו שבחים שיש להימנע מהם- הם יוצרים תוויות ומקבעים את הילד לציונים שנתנו לו ולשלטים, מי אמר שהילדה רוצה להיות תמיד מצטיינת מסורה ולהביא מבחנים מושלמים?

לחילופין קיים שבח מסוג שונה- שאינו כובל את הילד, ומצד שני מוכיח לו שהוא אכן ראוי לשבח:

שבחים שמעניקים לילד תחושה של כישורים והישגים: הציונים האלה מייצגים נחישות ושעות

לקראת עונת המבחנים וסוף שנה, עונה המתישה את מרבית ההורים, בדאגה לתלמידים שימלאו כל החובות הלימודיים ללא הנחות, ישננו לימוד מקיף למבחן, ויגיעו בנקל לתעודה מצוינת.

מספר נקודות פרקטיות, מעשיות, שיסיעו בידי כל הורה באשר הוא, לצלוח את המשימה בנקל ובחוויה רגועה ומספקת להורים וילדיהם.

מי מאיתנו לא מתמודד עם שתי ילדים, האחד תלמיד מצטיין שקוטף ציוני פאר, והשני תלמיד בינוני שצריך להתאמץ כדי לקבל ציון סביר. ביום קבלת המבחנים תעודות עלולים לחוש ההורים בלבול נורא כיצד לפעול ומה לעשות במקרה זה ברגע שההורים יודעים וברור להם בכל מאת האחוזים, שאין כל קשר בין התגובה להישג תלמיד אחד לבין מה שהשיג אחיו, כל אחד מקבל פגישה פרטית עם ההורים, לחלוק איתם ביחד את ההישגים הלימודיים ולקבל הכרה במאמצים שלו בהשקעה ובפירות שקצר.

עוון הוא להפחית מערך המצטיין, על מנת שאחיו לא יושפל, ולחילופין להיפך. עולמנו רחב ידיים ובו יש טווח ענק להרבה מוכשרים מצטיינים ומוצלחים, ואין אחד בא על חשבון השני. ברגע שהדבר ברור להורים, זה עובר ישירות ב DNA לילדים, ואין חולק על כך.

< המשך מעמ' 5

לשאלה למה דיבור על הצלה מבהיל אותנו כמעט כמו דיבור על מצוקה. כי איך תגדל אותנו כשאנחנו כל כך קטנים, ואיך תגמול אותנו כשאנחנו כל כך תלויים??

זה יהיה נורא ואיום עד מוות? או פחות? נישאר שפויים? נהיה מבוועתים? או לא? תציל אותנו בלי זה??

הפחד. אבא. הפחד הוא הטיל שכל הזמן הורג ומרסק.

אז תיקח אותנו על הידיים. תחצה אותנו את הכביש המפחיד שבינינו לבין הגאולה. אני נזכרת בספינות שהביאו מעפילים לארץ ולא יכלו להגיע עד החוף ממש. את עשרות המטרים האחרונים היה צריך לעבור בשחייה. אבל את הילדים הקטנים לא זרקו למים, אבא, את הילדים לקחו על הידיים. אנחנו קטנים, רפאה נפשנו. משותקים מבהלה, לא יכולים לבד.

תעשה שהלידה תהיה קלה, תקיף אותנו צדיקים תומכי לידה. תפתיע אותנו עד כמה הדמיונות שלנו מנותקים מהמציאות ואין בכלל שום קשר, הרחמים שלך יכולים הכל. שפתאום ברגע אחד נשפשף את העיניים, נהיה כחולמים ונראה שזה קרה. והשחוק שישטוף אותנו אז, וההקלה...

תשמור עלינו מהפחד הגדול אבא, מעכשיו ועד הגאולה.

של עבודה קשה, את בוודאי מרוצה מאד מעצמך!

דרושה משמעת עצמית כדי להכין שיעורי בית כשאת מרגישה עייפה!

כשראית שקשה לאחותך ישבת והסברת לה את החומר הנלמד, קוראים לזה נתינה!

סיפרת לי מה היה עם המורה למרות שידעת שאני עלולה לכעוס, אני מעריכה את היושר שלך, קוראים לזה ישרות והגינות.

מרגש להיווכח כיצד ההערות הראשונות נותנות שליטה בידי ההורים, הם אלה שבידיהם הכוח להעניק את השבח או לגנוז אותו.

כאשר השבחים מסוג ב' הינם השבחים המומלצים, כיוון שהם מספרים מלמדות ומדגימות לילד את כוחותיו ומאפשרות לו לקבל כוחות ופידבק מעצמו בראיה כיצד הגיע רחוק.

כשניתן לילד תוויות של חרוץ, מסור אהוב, התווית כובלת אותו

כשנדגים לו כיצד ביצע את זה השבח יטמע בתוכו בעוצמה אדירה.

בברכת הצלחה במבחנים לכל התלמידים וההורים, והעיקר מתוך שמחה וישוב הדעת.

מחפשים סיפוק נוסף בחיים?
רוצים להעשיר אחרים מנשמתכם?

בואו להשקות אילנות! להבעיר את האש!

בליבות בנות צעירות,
לטעת בהם את הכלים והעצות
של רבנו הקדוש
באופן מונגש קל ונוח
לצעירי הצאן.

איגוד בנות ברסלב הארצי
מעניק מעטפת תומכת
לכל משפחה אשר מעוניינת
לפתוח סניף בנות ברסלב - יסודי
באזור מגוריה.

בנות צעירות בגילאים 6-14
בית ספר יסודי
אינן יוצאות להיטלטל באוטובוסים לשכונות סמוכות
ובשכונות רבות בערים החרדיות עדיין לא קיים
סניף בנות ברסלב יסודי
מדובר בגילאים במ חוש הביקורת אינו מפותח
וכל המסר והמידע מועבר ישירות
ללב הצעיר והטהור.
מנסיון שנים ארוכות
ככל שבגיל צעיר יותר
זכתה הילדה ללמוד לקיים את העצות
עם אמצעי המחשה פשוטים וקלים
שהופכים את הנושא לנגיש פשוט וקל לביצוע
הפך הדבר עבורה לנכס צאן ברזל.

**איגוד בנות ברסלב הארצי מעניק
מעטפת סיוע לפתיחת סניפי בנות ברסלב לגילאי היסודי,
הכוללת:**

1. אירוע פתיחה בשווי 2,000 ש"ח
2. קלסר תכנים רעיונות ופעילויות מותאמות גיל
3. דיסק ג'ינגלים ושירים מועבדים באולפן.

**זה קל, אפשרי, ומתאים לכל משפחה
המעונינת להעשיר מאוצרות הרוח שלה**

לא בשמים הוא ולא מעבר לים, כי קרוב אליך הדבר מאד!
במידה וגם הינכם מעונינים להצית את האש בלבבות:
פ. רוזנפלד-אחוזת ברכפלד, מודיעין עילית: 055-6701724

מעלינו. לא היה. וכן היה חורבן. הייתה תהום פעורה. ביום שישי שלאחר האסון, תוך כדי התארגנות לשבת עם האורחים הרבים שנשארו לשבות אצלנו (איזה מזל שנשארו! רק להיות ביחד עכשיו), מדי פעם אמרה מישהי - "אתם זוכרים של"ג בעומר היום?" האמת שלא.

לא זכרתי של"ג בעומר, הייתי רחוקה שנות אור מתחושת הכמה-טפחים-מעל-הקרקע של ל"ג בעומר, מהחיבור שידעתי בשנים קודמות אל כוחו של הצדיק, שמזרים בי את הידיעה שאין שום חיסרון כלל בעולם. רחוקה מתפילה מעומק הלב, שוודאי לי שבוקעת רקיעים והצדיק אוסף את מילותיי ודמעותיי ומעלה אותן יחד עם התעלות נשמתו.

אז היה ל"ג בעומר, או לא?

מה שכן היה מוחש בצורה ברורה בחמישי בלילה, כשהתחילו להגיע הידיעות המזוויעות על המספרים הבלתי נתפסים של ההרוגים, הוא שהשנה לצד התפילות אוסף רשב"י נשמות, שמתעלות יחד איתו

ולנצח נצחים מתכללות בנשמת הצדיק ויתעלו איתו לעד, במקום שהוא ללא מילים וללא שום אמצעי חיבור אחר. לא

תמיד לוקח לבית שלנו כמה ימים עד שהוא חוזר לעצמו מאירועי ל"ג בעומר. והפעם... כבר עבר שבוע, ורק עכשיו לעת לילה, כשכולם ישנים יש קצת של הקצת של הרגשה של חוזר לעצמו. אבל אנחנו אחרים. הכל אחרת הפעם. והגוש הזה בגרון לא עוזב. על סף בכי כל הזמן. מדי פעם משתחרר לדמעות של ממש, לפעמים נחסם במחשבות, אבל כל הזמן שם.

איך מכילים את כל זה?? הסתירה האיומה הזו כל כך מבלבלת.

הרי זה ל"ג בעומר, יום קדוש וגבוה כל כך. רבבות אנשים לאורך דורות רבים נושעו ביום הזה,

המסוגל לישועות. אינספור תפילות נתפללו ביום הזה, ממש כאן במעלה ההר שליד הבית, והגיעו עד כסא הכבוד ופעלו. מיליוני רגליים רקדו ברחבות רשב"י לאורך השנים, וכל פעם מחדש החוויה העצומה הזו

של השמחה ביחד, של האהבת ישראל היוצאת דופן הזו שפורצת וחוצה מגזרים ועדות,

בכל פעם מחדש מילאה את עם ישראל ואת הלב שלי, זורמת בעורקים ומבטיחה שאכן אפשרי שזו תהיה מנת חלקנו, וזה לא חלום או דמיון. והפעם כל זה כמו דילג

למרחב של יחד, שמתמלא בהשתוקקות של כל אחד ואחת לבורא, ומצטרפת לשלם הגדול מסך חלקיו, ואין אושר גדול מזה - שניתנה לנו הזכות לחלוק עם רבים אחרים את ההסתופפות בצלו של הצדיק. שבעזרת השם יזכה כל אחד מהנוכחים לרגעים ושעות של קרבת השם, להתפלל על עצמו ועל אהוביו, ומתאפשר גם לשים את הראש לנוח רגע, או להתכנס בפרטיות עם המשפחה בנחת באוהל,

והשנה גם להישאר לשבת.

הכל היה כל כך מושלם ביממה וחצי שלפני.

החצר שלנו הייתה אי של שקט בתוך ההמולה של ל"ג בעומר.

מה טובו אוהליך יעקב - לכל משפחה היה את התיחום שלה, עם מחיצות מבד ופינה שקטה,

וגם מרחב כללי לציבור לשבת ביחד, להיפגש על כוס קפה ולשוחח, והכל ברוגע ובנעימות.

וכשעליתי בערב עם הקטנים ועם עוד חברה, הייתה כזאת התרגשות ושמחה באוויר.

אחרי שנה כל כך לא פשוטה לכולנו, ואחרי שבשנה שעברה היינו בודדים עד אימה בסגר בל"ג בעומר, בשעות שלפני

תפילה, לא הרגש, לא דמעה. פשוט אחד מוחלט לגמרי. אז נכון, זה מנחם אותנו כאן למטה, הידיעה הזו. אבל האובדן קשה מנשוא, הכאב מכריע. כמו מאבק כזה, בין האמת לאמת-לאמיתה בתוכי.

ויש את הפער הבלתי נתפס בין מה שעבר עלינו עד האסון, ומה שעבר מאז האסון והלאה.

ברוך השם שמזכה אותנו כבר כמה שנים לשמש את רשב"י ביום ההילולא הקדוש, ואנחנו פותחים את החצר שלנו למתחם אוהלים עבור מכרים וידידים שלא יכולים להרשות לעצמם לשכור חדר במירון, אבל כן מאוד רוצים להיות חלק ממה שקורה כאן בל"ג בעומר.

זה מתחיל מההכנות האינטנסיביות בשבועות שלפני, בהכנת החצר ומירוק הבית, בארגון ותכנון

מי יתמקם איפה, ומה מתאים לכל אחד מהבאים, ובעלי והילדים וגם אני, עובדים שעות על שעות

אל תוך הלילה במחשבה והתכוונות אחת - שלאורחים שיבואו יהיה נעים ונוח.

ואתה פותח את החצר שלך ואת הבית שלך, ומגיעות משפחות וגבולות הבית והפרטיות נמתחים ומתרחבים, והד' אמות שלך הופכות פתאום למקום אחר לגמרי,

< המשך

ההקלה הייתה חצויה מאוד, כי כל כך הרבה לא חזרו וכבר היה ברור שלא יחזרו עוד.

ובימים שאחרי - התמודדות עם התקפי חרדה, עם קפיצה מכל צפירה סתמית של אמבולנס ברחוב בצפת, מפגשים עם נוער שראה מראות ועדיין לא חזר לעצמו ואיך אפשר לחזור לעצמנו בכלל? אנחנו אחרים לגמרי. אז זו עוד סתירה שאין שום דרך ליישב אותה בעיני האמת - רגע אחד אתה במציאות של שלמות שאין דומה לה, וברגע הבא בחושך שאין לו סוף. אך בעיני האמת לאמיתה, בשבת שאחרי האסון בבוקר (כמה טוב שבאה שבת והעלתה אותנו, ולו לרגע, מעל המציאות הסתורה), עולה לציון, נכנסת והאולם מלא מפה לפה בנשים. חלקן ממררות בבכי, חלקן מכונסות בתפילה, וכמו חוט דק בלתי נראה מחבר בין כולנו.

חוט שארוג מכאב, מעובד בצער והלם, שזור בשותפות גורל ובתפילה - תן לנו כח להכיל את הסתירות ולקום מהשבר. עזור לנו לעמוד בזה, כי קשה מדי כאן למטה. ומעל לראשי הנשים, מתבוננת בציון של רשב"י, נוכח כל כך בעוצמתו השקטה, פועמת ומהדהדת בחלל האולם, והבטחה אילמת מגיעה עד אלי הקטנה, והשם

האסון הייתה אופוריה. האוויר ברחובות מירון רטט משמחה עצומה, ואהבת ישראל, אהבת חברים, נצצה בעיני ההמון. ברגע מסוים, כשהגענו חזרה הביתה, אמרתי למי שהיה לידי - 'תשמעו, זה הצצה לימות משיח. מה שקורה כאן'. ממש המילים האלה יצאו לי מהפה. היה פשוט מושלם, לא פחות מזה. ורגע אחרי...

תוהו ובוהו, אימה ואפוקליפסה. לא פחות מזה. והגיעו שעות שאין בהן חפץ. של חרדה לופתת לשלום יקירינו שעדיין לא הגיעו ואין קשר איתם (איפה הבן שלי ועוד שני חברים?? למה הם לא חוזרים??), ושריקת אמבולנסים שדהרו בשיירה שלא נגמרת ליד הבית שלנו, ומה קורה שם בהר למעלה לכל הרוחות?? רק שהשם ירחם... ובעלי הלך לחפש את הבן וחזר בוכה, כי ככל שהתקרב לאזור פגש עוד ועוד אנשים, שמחפשים את... ואולי שמעת את השם בכריזה? אולי ראתי?... ועבר דרך המגרש כדורסל שהיה מלא בשולחנות ערוכים לטיש אבל ריק מאדם, כל מירון נראתה כמו נשף ענק שבבת אחת ננטש. רק המוני אנשים יושבים על המדרכות, או הולכים מפה לשם, מחפשים ודרכים. רעידת אדמה. כאוס.

גם אחרי שהבחור שלנו חזר וכל האורחים חזרו (תודה לבורא עולם!),

שיש בו אך ורק מנוחה נכונה, שיודע מכאב ויגון ושכול, ובכל זאת הוא עדיין טוב מוחלט. רק עזור לי בורא עולם, לזכור את האמת לאמיתה. לא להיכנס למאבק עם השכל הקטן והארצי שלי, כי אני מתפרקת מזה. תן בי דעת לסבול את הרחמנות שלך, ולא לנסות להבין או ליישב סתירות. עזור לי לזכור שהכל בסדר. בבקשה.

עדי עד כמה הרגשתי קטנה ועדיין - הכל בסדר. אין שום רע יורד מלמעלה, כל חלקי וחלקי הפאזל מונחים ממש במקומם המדויק. הכל בסדר. סדר. אלוקי נשגב מבינתנו הדלה. זה רק נראה כאובדן, אבל באמת לאמיתה זו מלאות. כל הסתירות מוכלות ושוכנות בשלום זו לצד זו. זה רק נראה כמוות, אבל באמת לאמיתה אלו חיי נצח, שאין בהם דבר מלבד טוב. טוב מרווה, טוב

כי גדול כים שברך מי ירפא לך

יחד עם כל בית ישראל מבכים אנו את השריפה אשר שרף ה' כואבים ודואבים על פטירתו בטרם עת של הנכד

הבחור הקדוש נחמן קירשבוים ז"ל
אחד המיוחד מבני חבורת ברסלב, אשר יגע בתורה בשקידה עצומה טוב ומטיב עם הבריות וירא שמים מרבים

שולחים תנחומים מעומק לב דווה

לאם הדגולה הגב' **פ. קירשבוים** תחי'

לסבתא הרבנית הגב' **ד. קירשבוים** תחי'
מנהלת בנות ברסלב - סניף בית שמש

לסבתא המחנכת הגב' **ט. קיפניס** תחי'

המקום ברוך הוא ירפא שברכם העמוק, אשר אין לו מנחם מבשר ודם.

אשריהם משכילים כרקיע זוהרים במנוחת שלום נחו ישרים,

אוי ואבוי שוד ושבר לנותרים

המצפים לגאולה קרובה

איגוד בנות ברסלב הארצי

בס"ד

גם לך מגיע לצמוח ובחינם!

נפתחה ספריה לנשים לספרי העצמה
בנושאי חינוך ילדים, מודעות וכיו"ב.

הספריה פועלת בהתנדבות ועל בסיס תרומות
להעצמת נשות מודיעין עילית

בכתובת יהודה הנשיא 10
קומה 3- (על השביל)
משפחת גלוברזון

רישום והשאלה ללא תשלום- יש להפקיד שיק פיקדון
שעות פתיחה בתיאום טלפוני 054-8431529

איגוד בנות ברסלב הארצי מימן את פתיחת הספריה במודיעין עילית.
במידה והינכם רוצים לזכות את הרבים ולפתוח בביתכם
ספריה לנשות אנ"ש חינם להפצת ספרי העצמה וחינוך ילדים
יש ליצור קשר עם פ. רוזנפלד- מודיעין עילית 055-6701724

ברכת מזל טוב שלוחה בזאת

להרה"ח רבי **מרדכי בורשטיין** שליט"א
אציל הנפש וזך הרעיון אשר ידיו לו רב בכל דבר
שבקדושה
ומוסר נפשו למען רווחתם של משפחות עיר
הקודש צפת
אשר תרם עבור הוצאות העלון
לרגל הולדת בנו בשעה טובה ומוצלחת

יה"ר שיזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים
וזכות זיכוי הרבים תעמוד לרך הנולד כל הימים

ברכת מזל טוב שלוחה בזאת

להרה"ח רבי **נחמן שורץ** שליט"א
מפאר כולל ברסלב בני ברק
אשר תרם עבור הוצאות העלון
לרגל הולדת בנו בכורו בשעה טובה ומוצלחת

יה"ר שיזכה לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים
וזכות זיכוי הרבים תעמוד לרך הנולד כל הימים

מערכת עלון אש הנחל משגרת ברכות מאלפיות

להרה"ח רבי **שמשון שורץ** שליט"א
אציל הנפש מופלג בתורה ויראת שמים טהורה
לרגל נישואי בנו

החתן הבחור המופלג בתור"ש

הרב **נחמן הלוי שורץ** הי"ו
עב"ג בת הרה"ח

הרב **ידידיה נחמן גולדשמידט** שליט"א

שתתקיים אי"ה ביום שלישי י"ד סיון תשפ"א,
באולמי "ויולה" רח' נחל משמר (פינת רח' נחל שורק) רמת בית שמש א'

ולקח חלק מהוצאות הפקת העלון להצלחת בני הזוג
יה"ר שיעלה הזיווג יפה והבניין יהיה בנין עדי עד
והברכה וההצלחה תשרה בכל מעשה ידיהם.

מערכת עלון אש הנחל משגרת ברכות מאלפיות

להרה"ח רבי **ישראל שורץ** שליט"א
אציל הנפש מופלג בתורה ויראת שמים טהורה
לרגל נישואי ביתו

עב"ג החתן הבחור המופלג בתור"ש

הרב **דוד דב אייזנברג** הי"ו

בן הרה"ח **יעקב בן ציון** שליט"א
שתתקיים אי"ה ביום ראשון י"ב סיון תשפ"א,
באולמי פאראהנד רח' רשב"י 7 בית שמש

ולקח חלק מהוצאות הפקת העלון להצלחת בני הזוג
יה"ר שיעלה הזיווג יפה והבניין יהיה בנין עדי עד
והברכה וההצלחה תשרה בכל מעשה ידיהם.